

Kemal Sakan

- Őirler -

Yayın Tarihi:

26.4.2006

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan Őirlerin tüm yayın hakları Őairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Őirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, Őairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kiŐinin isteği zerine Antoloji.Com tarafından, Őairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıŐtır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve Őiir içerikleri ile ilgili anlaŐmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir Őekilde sorumlu ve taraf değildir.

Aşkistan Bul

AŞKİSTAN BUL

Taş aşkıdır elde hicran tapınaktır akşam
Sahillerinde uzun siyahi bir kızla konuşur
Yitik bir erkeğin matemini tutan kız kulesi
Yine de bu gözleri yorgun bakan surlardan
Var olmak için şehre bir sabah vakti girmeli
Topların inancında bir bilgenin erinci gibi
Kırık bir dalgınlık kapılarda yeni çağ direnci
Aşk taştan daha sert iklimlerin son hecesi
Ve umut bu şehrin girilmeyen tek kalesi
Saçlarını bir süvari akını gibi savururken
Karanlık sular gibi ilerleyen bir düş treninden
İstanbul yüz bin yıl sonra bile
Taptaze bir umuttur genç kızların gözlerinde
Belalı bir bekleyiştir sonra genç heveslerde
Yeniçeri telaşı kafalar, bir isyan hazırlığı içinde
Sudan bir sebep suya gömülür çok geçmeden
Çünkü aşk uslandırır aşk ki geçer tek akçedir sur içinde
Gün yorgun çekilir, baldırlarında yarının sancısı
Vaveylalı bir kadının gözleri dağılır sonra Haliç'te
Batık hazineleri arayan balıkçıların teknesinde
Suskun bir akşam takılır ağlara

Kemal Sakan

Bekle Kayıp An

Benim de seferlerim tutmuş
İzleyeceğim ufuklarda atan kalbimi
Çalacağım eski yorgun bir kapıyı,
O anıtsız kadın, karşımda asırlık suskunluğuyla
Yumuşacık gülümseyecek, konuşmadan
Gireceğim o vakit ağrılarla kapanan
Ve ilk kez umutla açılan kapıdan.
.Beni yeniden doğuracak gibi, gözlerinde
Müşfik güneşler gibi bakacak
O hep bekleyen yorgun kusursuz teslimiyetime.
Çekilmiş acılar avuçlarından parmaklarına doğru akacak Yüzümü uzatıp ortak olacağım
yağmur ve toprak
Aç mıyım diye sormuyor
Eğilip alınını seriyor açlığımın üzerine unutuyorum
Var olmakla yok olmak arasındaki çıldırta farkı

Kemal Sakan

Buluřmalar İstanbul

Buluřmalar İstanbul

Geniř steplerden alınlarında ok ve yayla gerinerek
Rüzgarın uğultusunda bir şarkıya dönüşen
İlerde hayal toprak ve sudan ve taştan
Aşk akan bir şehir sıtması biraz daha sırtlarında
Durmayan kesilmeyen inançlarla üstüne gelen
Hep gelinen bitmeyen kaç şehir vardır
Adı aşk ve kanla ve barışla yedi tepeyle anılan
Gömülen boğazlarında İstanbul tutulması
Madem bana bu řehri sonradan gösterecektin
Doğduđum řehirleri ölmek istediđim evleri
Ben seçecektim, alın ki öpülesi bir ovoidan daha bereketli
Yedi tepeli baştan aşağıya yeniden fethedecektim
Bu durmayan akınları ki yaralı tutkular perçeminde
Madem ben durduracaktım med ve cezir aşkına
Yarılıp parçalanın iki gönlü buluşturan istanbul

Kemal Sakan

Hükümdar Kalbim

Üfler sıcak kamıştan soluğunu
Atlasın yırtıldığı yerden başlar çağlamaya
Bir dağa çarparak inler sesin
Bir bulut yorgun gezinir ağzımızdan
Gözyaşı dolu siyahi bir anıt gibi
Başın biçimsiz bir iradeyle kalkarak
Buluşur sonsuz yolculukta
Bu şehir hızlı bir ordu gibi geçilmeli
Savaşan soylu perçemiyle kavganın
Sınırları yokeden hükümdar kalbim
En uzak yerlerdeki gülümsen senin
Ağarınca güne ödünç verilmiş
Haberini yayacak krallığın habercisi
Sen sevgilisin, sevildin bir kez ey sevgili
Uzayacak yolum hasrete abanır gibi
Aramaktan bıkmayacak
Yorulmayacak
Çağa karşı başım dik
Kısık bir göz hüznünü akıtacak içine
Yaralı bacağımı taşıyacağım
Sürüyerek te olsa
Taşıyacağım ulu bir tepeye yeşil
Umut, sarı yorgun, mavi hep sensin
Hint gözlerin ele vererek gireceğim
Büyük surlarından içeri
Ellerim ne çok büyütmüş seni
Şaşırarak halkımız
Ormanların gece gözleri donacak
Bu nasıl bir acıdır
Büyüdükçe öfkelenmiş bir kısrak tazeliğinde
Sonra belime sarındığım
Orta çağ kuşağından çıkarıyorum
Çocuklarımın delişmen suratlarını
Gülbüz başaklar gibi okşuyorum saçlarını
Ve en uzaktaki gülümsen senin
Çekiyor halkın akşam dönüşü yorgunluğunu ekinlerden
Sınırdan ağlayan yabancılar beliriyor
Su dağıtıyor tanrısal bir yumuşaklıkla
Kadını yaralar taşıyan erkekler
Sırtların buruşturarak
Ağrılı bir çağa karşı
Elimde gövdemden ağır bir kılıçla
Bölüyorum kendimi
Anlayacaksın
Sofradan neden zamansız kalktığımı

Kemal Sakan